

ONBEVOEGD UITOEFENEN DER TANDHEELKUNDE

In het Mededeelingenblad van de Haagsche afd. der Nederl. Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde waren een paar artikelen, die mijn bijzondere belangstelling hadden o.a.: Het onbevoegd uitoefenen der tandheelkunde. Bij het lezen van de uiteenzettingen dat er binnen afzienbaren tijd iets zal gebeuren tegen deze „zwarthandelaren op tandh. gebied” had ik bijna den kreet geslaakt: „Eindelijk” — eindelijk zal er iets gaan gebeuren tegen dit groote sociale onrecht”. Maar ik zou te vroeg gejuicht hebben, want misschien is er in den loop der tijden wel eens meer een plan de campagne geweest en wat het resultaat geweest is behoef ik niemand te zeggen. Men is geneigd tot de conclusie te komen, dat er toch nooit iets bereikt wordt. Wanneer men zoo in de laatste maanden eens de „historie” der Maatschappij bekijkt, dan blijkt dat eensgezindheid bij allen nog wel eens ontbrak, al konden wij alleen maar hopen dat de tijd nu is aangebroken om te laten zien, dat dit een „slippertje” geweest is.

En wanneer ik dan het woord „eensgezindheid” gebruik, dan heeft dit niet alleen betrekking op de hangende Ziekenfondsquaestie en dergelijke maar ook wel degelijk op de quaestie „onbevoegd uitoefenen der tandheelkunde”. Want dat er op dit gebied nooit veel tot stand is gekomen, is m.i. ook omdat de collegae, die persoonlijk niet veel hinder hadden van deze individuen, de quaestie langs zich heen lieten gaan. Men moet eerst wakker geschud worden om te begrijpen hoe a-social deze zaak is. Ik kan mij dit wel eenigszins voorstellen, want enkele jaren geleden wist schrijver dezes ook niet dat er zooveel voetangels en klemmen in zaten. En dat die er in zitten wordt mij elken dag duidelijker. Het zou alles ook veel gemakkelijker zijn indien de bevoegde autoriteiten wilden medewerken. Maar kunnen de collegae mij een geval opnoemen waarin bijv. de Kantonrechter een vrijheidsstraf oplegt? Enfin, U kent het drama van den strooper die een haasje verschalkt op het land van mijnheer den Baron en daarvoor een paar dagen hechtenis krijgt, terwijl een onbevoegde die chirurgisch ingrijpt er met $f\ 40$ à $f\ 50$ boete afkomt. De te maken prothese brengt meer op. Is het wonder dat deze heeren lachen om dergelijke vonnissen en lustig doorgaan met hun praktijken? Over het algemeen is het onbegrijpelijk dat er nog zoovele patiënten voor gevonden worden, maar uit eigen ervaring weet ik, dat dit aantal ontstellend groot kan zijn en dat zelfs dienaren van de H. Hermandad niet schromen om zich daar te laten behandelen. Ik heb mij dikwijls afgevraagd wie toch de schuldige kon zijn dat deze onverkwikkelijke quaestie zooveel kwaad kan berokkenen aan het prestige van de tandartsen. Want iedereen zal mij toch toegeven dat, waar wij tandartsen 5 jaar voor gestudeerd hebben, een ander geen enkel diploma behoeft te bezitten om hetzelfde te doen. Wanneer een kruideniersbediende of bakker of wat U maar wilt een zelfstandig bedrijf wil beginnen, dan moet hij een Middenstandsdiploma bezitten, want anders krijgt hij geen vestigingsvergunning. En de onbevoegde tandtechniker! Die kan wanneer hij wat modellen uitgegoten heeft, meteen beginnen. Het is een parodie op alles wat U wilt.

Is de Overheid te slap geweest? Waarvoor zijn onze Inspecteurs van de Volksgezondheid? Wat hebben de Nederlandsche Tandartsen gedaan?

Ziehier eenige vragen die ik graag ter beantwoording overlaat. Dien collegae die reeds juichen dat er nu eindelijk iets gaat gebeuren zou ik willen toeroepen: „Niet de huid te verkoopen voordat —!“ Want zoo eenvoudig is het niet. Het is te wenschen dat ook hier 1946 de oplossing moge brengen.

TH. CRAMER

Ondanks de te groote lengte van bovengenoemd stuk en de te groote schaarschte van ons papier hebben wij het onverkort opgenomen, omdat het een onderwerp raakt, dat zoo velen na aan 't hart ligt. Het laat een oud geluid hooren, wel zoo oud als ons Tijdschrift. Elke nieuwe generatie zoekt de verklaring van de schijnbare onoplosbaarheid van dit vraagstuk in de weinige activiteit van haar leiding gevende voorgangers. Is dat wel juist en spreekt men ook hier niet vaak zonder kennis van zaken? De bestrijding der onbevoegde uitoefening heeft steeds een geliefkoosd programpunt uitgemaakt van alle organisaties, landelijk of plaatselijk, die de professie heeft gekend. Wij herinneren b.v. aan de krachtdadige pogingen van de Nederl. Tandmeesters Vereeniging, aan de actie van de Commissie B.O.U.T. der Ned. Maatsch. t. bev. d. Tandh. onder de energieke leiding van Klinkhamer. Men sla er ons Tijdschrift maar eens op na uit den tijd van de heftige campagne tegen de maatregelen der Regeering om aan onbevoegden een vergaande bevoegdheid te verleenen. Wie de daarbij gevoerde Kamer-debatten van nabij volgde, maakte zich niet veel illusies over de neiging onzer volksvertegenwoordigers om de onbevoegde uitoefening met kracht te verdelgen. En daar schuilt o.i. de diepere oorzaak van de geringe resultaten: eerst de laatste jaren kan men teekenen bespeuren dat ons volk en zijn regeerders meer „dental minded“ worden. Vermoedelijk hebben ook onze ondergeschiktheid aan de (medische) Volksgezondheidsinspectie en de duistere houding van enkele collega's zelf den strijd niet vergemakkelijkt. Zou het thans op te richten instituut der Tandheelkundige Inspectie aan den Volksgezondheidsdienst uitkomst brengen? Wij hopen het van harte! De langjarige strijd zou dan eindelijk vruchten afwerpen.

RED.